د مینې خــدایه ســتا کلام دې تل ما ته لاربښـــــــود ســي
مــین دې کړم راوښـــیه چــې مینه څــنګه دود ســـــــي
شنه ژبه، مست خـــــیال او هسک قلم دې چې بېرزو کړ
سـپرلي دې چې کړم پوه مې کــړه چې واورې څنګه رود سي
ملیار

ټال

شعري ټولګه

Ketabton.com

ملیار حکمت الله

۱۳۸۷ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زرکې دا ستا ښکلو لیمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په در کې مات وزر پرېوتی

ورمې د مړې ځمکې پر سر دم د عیسی ورپوکړ
بیا به ژوندۍ سي پرې له پاسه شین نظر پرېوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سیلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د ډنتې بوډۍ
د مین زړه خوږلن کې ګوره څه هنر پرېوتی

ورمې د هیلو کاروان راووست د اوربل سیوري ته
ځکه جبین کې د لیلا نوی اختر پرېوتی

ساقي پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېديا د مینې کې غاټول سوی ځیګر پرېوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټټر پرېوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټيک د لمر وټومبي
څـــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګـوره د حـــورو پر بشـــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصيږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لــمر پرېوتی

ځولۍ د پرښـــو لپه، لپه باران لا تازه کــــــړ
ملياره ســـــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغـــــــړم څو مې تن په پخېدو سي
د مینې ســـور انګار سم ګوندې یار په سوځېدو سي

د اوښـــــــکو څاڅکي اړوم په ټال کې د سکروټو
ســـــــینه په تیغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ریبار د ژبې ولـــــــړم خوږو خوږو ســـــــوالو کې
د هیلو ګل ډالۍ کـــــــړم څـــو جوګه د قبلېدو سي

چې څـــــنګه ترې سترګې مې ورپرېوځي په لېمو یې
د شـــــرم سورکۍ وریځ یې را خوره پـــــه اننګو سي

وروالوزي نسیم د ســـــــویو سویو اســـــــویلو مې
غوټۍ د ســـــورکو شونډو یې ورو ورو په رپېدو سي

د خـــــــولې بلبل سي ترې له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مـــــــــرغه چونۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

مـــــحراب د وریځو وتړي تکل چې د سجدې کـــړم
ارمـــــان د پستو شونډ د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حـــسن سين کې هغه سره سپينه له شرمه
خبر نه چـــې شپېې د خـــوږ ديدن پـــه تېرېدو سي

چې ســـــم تندې وهلې شـــونډې ورسيرې جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــه ختمېدو سي

مالت ته د ديدن ترې راغـــــــــــلی ترې درومم
شـــمېرم به د وخت ګوتې څو شپې د بيا ليدو سي

(د غوايي څلورمه نېټه ۱۳۷۷لمريز کال)

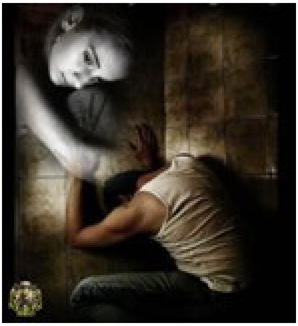

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور څڼې

غسل د باران ته د غزل ناوې بربنډه سوه
تود بازار د مینې سو حیا ترېنه په څنډه سوه

بیا دورې د عطرو د وږمې په لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای ونیوه سپېلۍ ترینه په منډه سوه

دا د چا د سوي زړه خوږلن دی په بیدیاوو کې
زیږی د چا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وڅیره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنډه سوه

لمر په ډېره مینه پر غریب څڼې د نور کاږي
لښته د سیلۍ یې لوڅو ډډو ځنې لنډه سوه

ښکاري تر پالنګه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د ګل لرې نه ده ځمکه ګوره ټنډه سوه

(د ورې دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ستا د زلفو کړلیچو کې خوځند یون به مې مات نه سي
سرکې ستا د کوچۍ مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر سر به ماته د سرو شونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

څو ګربت د ارمان کاږي د یاغي احساس وزرونه
د سپوږمۍ د ښار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ستورو سپین خالونه د تیارې په توره ټنډه
روڼ خیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخته وسولوه ګوتې څو کوی سې رژوه مې
په توده غبرګې پربوځم شین پرون به مې مات نه سي

پوکوه د باد شپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لورې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

که ته حوره د جنت سې زه به تور رنګ د بلال سم
ستا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غـــــــور ځولی پاس پر ســـر یې پښه رسا رډه
چېرته جوړ لــــــه ښیښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه دریاب نګار مې ځنګ دی
کــــــه دنیا رقیب، رقیب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوایي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

متکور

ډېرۍ د زوزو په لمبو اړوو
په ټق د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوته سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګوندې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسويلو اړوو

د هيلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټۍ څڼو کې ويده نه سو ويښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهيد ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر سر يې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نیـــــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو خـــــــه له په شپو اړوو

د خـــــــتګر کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېنې پـــــــــــه پردو اړوو

د غـــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملـــــــــــياره ګاټي به ترخو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته څڅېدلی څاڅکی
د وریځ له سترګو نه یم
خیر دی که ومې ځبېښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سراوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولړوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوایي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چینې غاړې ته
څو زرین خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چینه وچه وه ډبرۍ وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه یې د ژبې لاندې وویلې
د پورې شنه کلي باغو ته یې په حسرت وکتل
او خوب یې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې یوه خــــبره تاو راتاوه ســـي
ســــــره د اور بڅره تاو راتاوه ســـي

غـــواړي چې تاله د شونډو ویلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه ســـــــــي

څاري د مــــــيوند د زمرو لاره نن
پـــــښغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کــــــله له اټک نه څادر لـــــرې کړي
کــــــله له خیبره تاو راتاوه ســـي

مــــــــارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مســــــــته پاړوګره تاو راتاوه ســـي

زلفې د نور کاږې پر ویده احـــساس
څومــــــره خوندوره تاو راتاوه ســـي

خوله سوالـــــګره نه ده خو الفت پسې
کې د ســــــوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هیلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انـــځره تاو راتاوه ســــــي

بیا ســـتړې ککی د سالو اور غواړي
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســــــي

نه څاڅي ګریوان نه سته په سترګو کې
اوښـــــکه مروره تاو راتاوه ســــــي

غـــــوځ به د ملــــیار ژبه سرونه کړي
لړ کـــــــه بېخوره تاو راتاوه ســــــي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغــــیار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د مچ عنــــــقا څه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غـــواړي
د کنډا سې خوله خـــــندا څه په کار نه ده

ژبــه مله سوه د احـــــساس د لیونیانو
عـــــقله وېره له بلا څـــه پـــه کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې ټـــــال کـړم
دې ښـــــامار لره همســـا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی ســـــپخېدلی کوزه پرې دی
درزي راســـه نور دعـــا څـــه په کار نه ده

لبونۍ به کــــــړمه ژبـــــه لیونۍ ته
تش په ســـــترګو کې وینا څه په کار نه ده

څپې اوښـــکې سوی ستومانه له پایبوسه
ســه راړنګه پرې حیا څـــه پـــه کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښـــــــــکو
چاودو شونډو ته مـــوسکا څه په کار نه ده

ســـــر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په ټيټکو د اوښ غـــــلا څــه په کار نه ده

شـــــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کـــړه
ګريوان نه ســــته دی ژړا څــه په کار نه ده

ډول ســـــرني لره مې غوړې ځنې ســــاتم
د پردو ســـــاز ته ګډا څـــــه په کار نه ده

د پګـــــړۍ پر ســــر د وږي شـــمله ښايي
بې له دې بله ســودا څـــــــه په کار نه ده

زه ملـــــيار کرلی لمــر لـــــــرم په زړه کې
د ســـــــپوږمۍ ماته رڼا څــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګرو ميره

ورانګې د جبين دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ريبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ريبي

ول دې د سکروټو شونډو سيځې د احساس فصل
لور مې د قلم څکه لمبه لمبه غزل ريبي

څو مره که بانه کړي په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ريبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکی سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ريبي

اوړي د حيا ويرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ريبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګوابنونه کړي
دواړه دې ملګري د مين د زړګي تل ريبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې يوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ريبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــونډو سي آخر د تلوســـــو په لاس
پاس شـــــــراب خزي لاندې نه تنده ده ده مرچـــل ريبي

نه به مري مـــــليار خبر دی که تېره سوی په څنګ ترېنه
عـــــطر د خورو زلفو دې ژوند ببني اجـــــل ريبي

(د چنګابښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چیغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمڅو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په بڼو نښه کړ
بڼه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا څټله
حیا سوه خړه له دېرې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره ټنډه مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلڅانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګڼلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هــــغه چې ســــــیوری نه لري نو لـــمر په کاڼو ولي
ســـــــالار د ترورږمو ځـــکه ســــــحر په کاڼو ولي

څوک نه ستنه چې ســــلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خـــــــیال وزر په کــــــاڼو ولي

ربیار د پاکې مینې ځـــــــکه نه رسي مــــــالت ته
ښکاریږي کــــــــوم ناولی بر ګـــودر پـــه کاڼو ولي

ښــــــــایسته د شیرینۍ اوربل به بچ ســي له تاوانه
مومن لالی تورمـــــخی پاړوګـــــــر په کاڼو ولي

سپین ســــتوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه ســــــــر په کــــــاڼو ولي

کـــــــاروان د ارمانونو په بیلارو لارو ســر ســــو
تر شـــــــا غلیم د تللي پله اثر په کــــــاڼو ولي

په ګاڼو به د ســـــــــترګو ښـــکلوم هر یو ګوذار یې
رقیب مې چې په لمسه د دلــــــــبر په کــــــاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــــياره نازولې کبر دومـــــــره ړنده کـــــړې
ما ســـــــــــــر ورته نيولی دا ځـــــيګر په کاڼو ولـــې

(د چنګابښ پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښــــته
اوبوله یې د مینې ښـــــکلې لـــښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ ســو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې ســخته

تور تندی مې د اشــــنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکـــــــــامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښـــــه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځــــــه یاغي وخته

سې نیمکـــــــــړې په بل څه ګایه د مینې
د پښتو ژبه ســـــــوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیغه

چا په ګناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه لیونو وخوړم

په غاښ چیچلو مې پولاد ویلې کړ
خو د ورېښمو زولنو وخوړم

کرار، کرار یې راته پښې څټلې
نسکور ګړنګ سو مه څپو وخوړم

ډېرې مې وایستلې داړې آخر
کنډاسې خوله ژامو پستو وخوړم

هغه سوګند سو مه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خولو وخوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څټلم
شېخې خوله شاته د پردو وخوړم

ذهین سرونو کې بې سره سومه
په غېږو سر تشو سرو وخوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښنه سي د وړانګو خـوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخـــــــوړم

لمبه ســـــوم وسوځېدم دوړې سومه
شهيدو اوښکو سترګو سرو وخــوړم

د ګربت ځيرې ککۍ چـــــــا تړلي
ټپس په څو رنګه څېرو وخـــــوړم

ملـــــياره دادې د شاړ بڼ چيغې دي
وايي سپرلی بوله سرو وخـــــوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تیکی

اې د صبا ستوریه د شپو له تیکي ووځه
وسپړېږه ګل سه د ازغو له تیکي ووځه

څو به لیو نیه شمېرې ولونه د خورو زلفو
ځه د سپوږمۍ ښار ته د تیارو له تیکي ووځه

مارې د ټټر نه به دې لال د زړګي وباسي
نور د پاړوګرې د کمڅو له تیکي ووځه

خپله مینه مینه سه دارو سه ناسور ټپ لره
بس د بل په یاد د شوګیرو له تیکي ووځه

وځځېږه لاندې ګوندې زړه شین سي ګلونه سي
اوښکې پښتنې نور د ښو له تیکي ووځه

هیلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تیکي ووځه

خیاله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کړه
مینه کې د نورو سوګندو له تیکي ووځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســــرونه وځنډه
اې خلیله عـــــشقه د لمبو له تیکي ووځـــــه

وینې مې اوبه سوې اســـویلی مې د وږمې څپې
لښتې نوره شنه ســه د غرمو له تیکي ووځــــه

مړه ســــول مقتدیان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تیکي ووځـــــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مـــــسته نغمه يم د بلبلو پســـــرلی جـــــوړوم
ځلانده توره يم، قانون يمه ســـــــړی جـــوړوم

دا چې کترې کوشــــــبروم د ټوکيدلي صـــورت
ليونی نه يمه د مينې لـــــــيونی جـــــوړوم

ما په بيلتون کې پخې کـــــړي د وحدت قصيدې
زه د احـــــساس په دم کودړونه منګی جـــوړوم

د ســــــينې چج کې د خوږلن مخ نه ابرې ځنډمه
دانې دانې يې ټولــــــوم تربنه زړګی جـــوړوم

ســــــترو ليمو نه را تويېږم په کــــــمره د ټټر
د نور ځړوبی يم له کــــانړو نه غمی جـــــوړوم

کجکول په غاړه ټپي زړونه، ځـــــيګرونه غـــواړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده يون ته سپيلنی جـــوړوم

خير که سو ځيږم ځاځکي ځاځکي پرې له پا سه ځاځم
د الفت مزي ته مرجانو کې ســـوری جـــوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسه وړي د غنمو د ملـــــــــیار غـــــــــزله
آزمون د وخت ته د احـــــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وړي شپړمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې او ښکه

لاندې څــــــڅېدله خو ستنه سوله
ښکارې ســتړې او ښکه پښتنه سوله

تلله خـــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســـوله

اوس یې د جـــــبین لیدو ته تږی یم
څو مـــــره په پوړنې کې درنه ســـوله

زه یې ناروا وو لـــــــره هو کـــړمه
دا زما روا ســـوالو ته نه ســــــوله

ورو په ورو د تورو زلـــــفو ماره یې
تاوه ســــو ملیار ته زولنه ســـوله

(و وږې اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو ايلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګــــرځوې ځـــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګــــرځوې ځـــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســــــپېلنی ومـــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګــــرځوې ځـــه له

ما دې د سپين مخ لارو کې ډېرې شــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ېره کړه په تيارو مې ګــــرځوی ځـــه له

دا چې راته مينه کې له جــــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په دا ســــې ليونو مې ګــرځوی ځـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســـــتا په خوله کې درګـړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګـــرځوی ځـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ ځـــــه مـــېنه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګــــرځوې ځـــه له

پر ېږده ځاځکي، ځاځکي لاندې توی سمه سيلاب سمه
وخته دا په ځوکو د ښو مې ګــــرځوې ځـــــه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې نا سپړلې غوټۍ زه مــــــــــلیار د حــــــسن یم
لاس راکړه چې ګل سې په ازغو مې ګــــــــرځوې څـه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښنه یې د سترګو خو بانه د زړه په سر لګي
هر ماشوم چې کاڼي واروي په قلندر لګي

سپین مخ نه یې شین ټیکری سو لرې سا مې لنډه سوه
بیا مې په چونۍ کې د ګوګل د زړه وزر لګي

څه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نیوی نه سم
چېرته چې وي ښکلي زما ترې پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شونډو را
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لګي

خیاله چې ټیټ نه سې هسکه مېنه تل د هسکو یې
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لګي

(د تلې لومړی نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو خیبر

تا پرون صــــبا وېلې خو نن په بل صــــبا تــــــړې
هــــــر ځل چې مې وار رســــیږي ور دې د ښکلا تړې

څــــــو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په ســـر نه سم
یوه ورځ به مې خـــــوله په خبر د شونډو خامــخا تړې

زلفې مخ نه لــــــرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباســــــه
ښــــــکلې څو په تورو تروږمـــــــو سپینه رڼا تړې

اوس دې چې ورشــــو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څـــــه له پــــه پړي د حـــــــیا تړې

تا خــــــو دې د حـــــسن بڼ ته زه ملـــــیار نیولی وم
دا د پیر بابا پـــــه توغ ریښکی په نوم د چـــــــا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته یې ســــــره سپینه زما رنګ لکه مــــړی دی
ســــــتا پــــــه اننګو کې مې کــرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــــوي د خولې پسې به خــوله غواړم
تا مې دا تناکې ځـــــيګر مـــالـــــګه کې لړلی دی

څــــو پکې د شـــونډو له انګور نه جوړ شراب نه یې
مات ســــه ســـاقي خم دې زما خــمار لـره نیمګړی دی

حسنه تا خو لېچې ډېرې تاوې کـــړې خو شرنګ نه سو
زه کونړ یم که چا دې له بنګړو نه شــــور شــــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشــــو کې د تنکۍ مینې
څو د خیال د آس غـــاړه کې ســــتا د زلـــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وریت ارمــــان لوګی خیږي
چغ مې د ســـــــندرو په ځـــــــنځیر د اور تړلی دی

مست ســــه ابا ســـینه برید د اور ســــه د رقیب پله ته
نور نو د ملـــــــیار د صـــــبر کلی اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرو شونډو خزه کې دی سرتېری د پېزوان پټ
ارمان یې له ګوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړېو نه څک دي د احساس غړونه سوځي
په زغره کې د تورو تربنه ساتمه جانان پټ

په خال مینه ستا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوښکو پېغله ووته سرتوره له لېمو نه
له شرمه مې زخمونو د ټټر کې سو ګرېوان پټ

سپرلیه لږ څه وسپړه دا تور ګل د بڼو یې
ښکاریږي رانه دي کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سوه کلونه ملا بانګ مو تر غوږ نه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان له آذان پټ

ملیاره ښاپېرۍ د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښکلې لري سترګو کې دیوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مينې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وريځو تور امام پسې قيام کړي

ستا له غاړې نه رانښکته ګلورين ځاې کې دمه وه
او س هغه اونښکه زمزم سوه ډک جامونه يې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتنانه سره جرګه سول فيصله په نوم د قام کړي

د مين تږې زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه يو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې ليد چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مين سوې خود يې هيله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله لا وريځو
کله جوړ راته محراب، کله ليندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څـــانګه، څانګه هيله د رڼا په لـــــمن پرېوته
اوښـــــکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خــــر بچي يې بوره زرکــــــه ولاړله
خداي خبر ســـــلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهيد سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د يار ژبه د ښـــــېرا په لـــــمن پرېوته

وړې بار د سلګيو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
ســـــترګه د کوم ګبر د خـــــندا په لمن پرېوته

ميره د ســــــراب به سي اوبه ما جـــل وهلي ته
پـــــېغله د آمين که د دعـــــا په لـــمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنـــــــيا په تــوبو راولي
ناوې د تقدير مــــــو د ملا په لـــــمن پرېوته

نن د غـــــــزل تورو نه د چـــا د راتلو غږ راځي
ښـــــکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته
(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

څومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډيوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه ليد ســاقي، ســاقي زه نه ليدم شراب ورک وه

زما نښې د شــــونډو خلاصه وه ستا د سپين بدن
هو ښ ســـره حيا وه تللې حــسن نه حجاب ورک وه

هرڅـــه هرڅـــه ځل وهل د مينې نور وينځلي وو
شـــيخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــونډې به لا وچې نه وې جــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمـــــا آدم خـــــيال کـــوډل د مينې نه راونه ووت
زلفې د درخـــــــو يې لـوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل یو څــــاڅکی عطر د غوټۍ خوله کې
پاڼې په چکچکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کنهو ښار

د زړګي مـــليار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کنهو ښـــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګـــتی، لـــنډی ژړيـــږي
د ډول ســـتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســـور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردی دي که شپېلی سوه مروره

يا حـــسنونه نظر وژني يا نظر د ســـترګو بد سو
که نه څـــومره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مـــيوند زما په نوم کـــړې
زيږ ايوب زړګی مې غـــواړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســـم شـــښخه په هيڅ حد ترلې نه ده
زما د زړه د ځراغ غـــله ده يوه پـــېغله پاړوګـــره

زه خو ځـــښت هغه ځپه ده بې له مانه ښـــکلې هېڅ ده
که هغه خور د ســـــپوږمۍ ده زه د لـــمريمه بخره
(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته ســــپوږمۍ که پرښـــته يې څه بلا يې تېغ نظرې
ســـتا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ســـتورو ککرې

خېر آذان د ميني وکړه د ماشـوم احساس په غوږ کې
ګبر خيال مې مــسلمان کړه اې د حـــسن پېغمبرې

ســره مښو که سـرې منګلې هسې ګرځې زيارتو کې
زما د زړه باز يې ښکار کړ د زرينو ږيرو سپيني کوترې

دوزخي بادونه بار دي د وږمې په نرمـــو ولـــو
دار د وړانګو کې ځـــړيږي پېغلې ځانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس کې لـمر جلاد سو ســـتوري وژني
مرګ د نور په ګـــډا لمانځي د تيارو د ديو لښـکرې

پړســـېدلې سيني اوړي ځوانيمرګ کـبان اوبو کې
د چينې تې زهرجن سول تربنه نه راځـــي شــــکرې

ډېر ګـــلونه د ښو وو تاندو هـــيلو غـــوړولي
پاڼې، پاڼې اوس رژيږي لار بدله کــــړه دلــــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هډ ورته تيلی کړلو
د زړه وينې مې تيل کړې
ما ويل چې به ډيوه سي
خو
هغه شيطان ځراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام دا ســـې کیسه په خوله بربنډه وه نیولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پـــښه د چا د شـــپې وښـو ېدله
ســـبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســـــودا په رضا ســـوې زهد ه زه ملامت نه یم
د شــــونډو پېغلې خـپله ســـینه ټنډه وه نیولې

د لـــــمر امام ویده وو خــــو ګل پرښې وخندلې
پستې دا د مــــزې شـــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډې د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضې ناست وه
د خال ســـــپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمی مچکې له ګل مخو اخلې
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې توکړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله ترکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پېۍ مخو اخلم
او ته کندو ته راځه!

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

ســـالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهـــــولېوال د يون بل بــدر له لمبې ګــټلی

د رڼا ګوتې د تيارې مـــــرۍ ته ورســــــېدې
ياغي مــــلنګ جنت د حـــــسن له توبې ګټلی

د ارمان مـــــېنه مې ولجه کــړه روماني ملکو
واک د خـندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جـــــواري ميدان کې څه بايلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـــو د آزمـــون تېرې شېبې ګټلی

شــــــېخه هغه پالنګ چې ته يې تر سبا يادوې
مــــــليار په نره د انګورو په تسبې ګــــــــټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــکلا د یاد تسبې ده له امــــامه پاتې سوې

روژتي لالیه څه ســـوې دا د سپینې خولګۍ مـیره
ســـتا په تمه ډډې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چـــونغر کې لا د کــکوبک آواز دی
دا ســــې مه ګڼه چې زرکه له کـــلامه پاتې سوې

پت د مینې په ځـــای سوی د نظر په پاني پت کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامــــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غـــبرګو پاړوګــــرو
تل د زړه کیسه ترې وروســـته له سلامه پاتې سوې

ښـــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښــــکالو یې
د راغـــه تر ځنګه غلې څوک له دامــــه پاتې سوې

که څه هم د ســـپېدو خوب وم هېڅ تعبیر زما ونه سو
لکه برخـــــه د یتیم چې تل له پامــــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــدیره د ګرېوان نه سته
د ښو په تور تابوت کې له ناکــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غــــــلې چمبه مې چا په مـــــينه تخنولې
که لاس د مسيحا ده وچــــــه ويـــــــنه تخـنولې

د هـــــيلو پېغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خـــــير کړي بيا مومن شيرينه تخنولې

د ســـــوې شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پا وليو
ښـــــکاريږي کوم کوچي بيا خوشه چينه تخنولې

څــــــه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شـــــونډو ست خـــــبره سپينه تخنولې

ملـــياره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکيږي
په څـــــوکو د بڼو دې ګــــــلورينه تخـــــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښــــکلې وينم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځــــيګر له کــــاکه وځي

ښــــــکالو د کوم چنار خيال يې غوږ ته رسېدلی
د تورو چــــــته پېغله مې له خـــوله کاواکه وځي

يو لال مې وو ســــاتلی خو د ســــتا ناکردو وســو
د هر توري په ځـــای يې پاس پر ســـر تناکه وځي

ياغي لــــــيلا تر څـــو به راته ږدي په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګــــــی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غـــره د ېوان يې تښتولو ته په څــــــار دي
د شـــــعر ښاپېری ځکه له قــــلم شـــکاکه وځي

ملـــــــــياره څو دا ستا ميخور نظر په ميکده وي
تر هـــغه به خــــوږه نشه له بنت تاکــــــه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بنکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
یو څو ځاځکي رنګ را اخلم
او په پانه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کیږدیو ښې سندرې
را پېرزو کړې لویه خدایه !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتینواله

زما ښیښه خوښه ده
زه په ښیښه مین یم
ځکه، ښیښه نه په چا سیوری کوي
نه له چا وړانګې نیسي
ښیښه تور، تور ښیي
سپین، سپین ځلوي
نو
زه په ښیښه مین یم
زما ښیښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

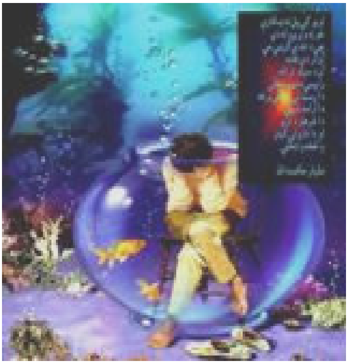

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډيو شرنګی

په ما تړي دا څـــــه تندر له پاســــه پرېوتلی
راکړی جــــام مې څو څلې له لاســه پرېوتلی

دا نیم ســــوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مــــجمر د مينې ســـوړ سو له برا ســه پرېوتلی

ملالې د لنډيو په شــرنګي باندې يې جګ کړه
د هســـکو بربتور ځلمی له آســــــه پرېوتلی

ملـياره په سينه کې دې دا هسې ورې هيندارې
د يار ياغي نظـــــر دې له الماســــه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د وير کړزه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د برې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيايي
او د رنجو پڼې په پښو کې
رنګې بنګې او ښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل د غې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځبېښلې برېښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه خبره مې د ژبې سر ته ښکلې راځي
غزل، غزل سي د زړه کور ته نابللې راځي

منتر به پوخ سي او ها سپينه تښتېدلې ماره
شونډې به چيچي د شپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ستوري يې سجدې ته بوله
د تورو پېغله د زړه وينو کې وينځلې راځي

ښکاري کوم باد بيا د څنار له څانګې خرپ ايستلی
چې رنګ ګودر نه سوې ساندې د سينځلې راځي

کوم سندر بول سر به يې بيا له سرې مرۍ کښيوځي
خولې د ټيغکې نه نوا نن د بلبلې راځي

د ښاپيرېو توغ به بيا سي په لنډيو پورته
د قاف ميونه ده ملالۍ توره ايستلې راځي

د شونډو بڼ کې يې ملیار د بوسې زړی ايښی
ځکه يې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په څـــوکو وړي د ګل جنازه
په ټيک بار ســـوې د اوربل جنازه

د خال امــــام نه تکــبيرونه تښتي
پيکي راوړې د ســــنځل جــــنازه

حبش لښکــــر يې د ښو را دروغي
مينو وکـــــــــړئ يو د بل جنازه

خوشـــــاله توره دې ايستلې ساته
لږ ده چې بار ســـي د مغل جـــنازه

مليا ره زړي مو د بخت وچ ســــوي
چې په اوږو ګــــــرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو بار وم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وباښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زانو مات سو سیسۍ ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســـو ځانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې ســــــــیوری ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مـــور ســـوه بوره د ننګونو زړکی ومـــــړ

په د بړې د ولولـــــو کې د ماتم چـــیغه ســـوه ګډه
د ننګیال ویر ختم نه وو ســــــــاهو وتړله کـــډه

بل ځلانده ســــــــیوری ووت د ادب له رونړ مـدا ره
بل ملنګ بل قـــــــلندر مو ولاړو ووت له کـــتاره

شنې ځولۍ د پســـــرلي نه یو ګلاب په خاور پربوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پربوت

بیا د بل بلبل ســــــندرې د مرګي رانجو کـــړې غلې
چنار رنګ د عاطفې ســـو ځـــانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستایلی نه سم
ښکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوربو نه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي ړنګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو څڼو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د ېرې ته چلمو نه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړی سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرې د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب څوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

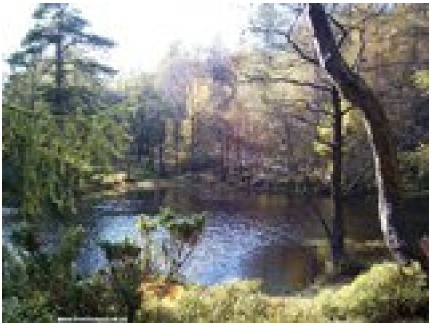

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښوییږي
هر واري له ساقي نه جام زما په وار ښوییږي

چا بنګ زموږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکړي
یا یې پل په لار ښوییږي یا یې پل نه لار ښوییږي

نه یار سته، نه چنار سته د منګیو میره سوځي
مرۍ، مرۍ خوله یې په سپین مخ کتار ښوییږي

مودې سوې د ټپو پېغلې ته چا رانجه ورکړي
سُر مات دی، لی ګډ سوی له مطرب ستار ښوییږي

ملګرو د قدرت د ښاپېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې یې د ډېرو د ایمان مهار ښوییږي

د مینې مسلمان سه که د حسن جنت غواړې
د وصل له صراط نه یې بس سره کفار ښوییږي

ملیاره د سپوږمۍ مخ د منګر وربځو نیولې
قلم مې ځکه تم دی او کرار کرار ښوییږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خیال چنار غوځـــیږي څانګې څانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځیږي څـــــانګې څـــــانګې

هغه وله اوس نه ســـته چې نو مونه مـــــو پرې لیک وو
خو مینه مـــــو ژوندۍ ده او غـو ړیږي څانګې څانګې

د هار په ځای په ســـــــپینو غاړو هــار د دورو زانګې
رانه سې ! که اواز مې د ر رســـــــیږي څانګې ! څانګې !

چې څـــــه ګلان به و کړي زړه کې ســـــتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی تر بنه جـــګیږي څانګې څانګې

په ما وچ موري ســـــــپینه ابۍ وچه ســـــي د ور بځو
ډک تي ګوره په نورو ور خـــــــوریږي څانګې څانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې ویر دی
شپېلۍ ده ماته سوې د کېږدۍ کلي کې ویر دی

د خوارې سندربول لالي ته چا رانجه ورکړې
سلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلي کې ویر دی

یو ازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې ویر دی

هر ول د ګارګوتي پیکي تابوت د یو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې ویر دی

شرنګۍ د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زیندۍ سوې
ایوب له تندې مړي د ملالۍ کلي کې ویر دی

شپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسۍ*) کلي کې ویر دی

بندي ده توره دیو سره سروالـه د لنډیو
(مغروره*) کړې سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې ویر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــياره ســـــــتا غزل ته به څوک دم د مسيحا سي
د پره د رباب ورانه د شـــــــپېلۍ کلـــــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان ځراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وایه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پېتۍ
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی سترې ملا څنې مې کړس وخیږي
او ناویلې نابللې مې په ژبه راسي
بیا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وایه سر زوره اشنا
سپینو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د ترږمو اوښـــــکو مو د زړه کلا ســوځيږي
و مخ ته د پې مخو مو ايمان حيا ســــــوځيږي

دا ځـــنګه له مالوچه پوست صورت برخې راکړی
لمبې يې هلته لـــــــرې دلته زموږه خوا سوځيږي

دننه مو د کـــــومې نازولې ګـــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشـــومه دوا ســوځيږي

ســـــــپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولې
نو ځکه په شــــپېلۍ کې د الفت نوا ســـوځيږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مينې کـــــور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د ګل ښکلا ســوځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم رانیولی له ګرېوانه نیمه شپه کې
ستا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کې

که چېرته په لاس راغلې زړه له ډاګه به دې ولم
څووم ځلې مې باسې له ایمانه نیمه شپه کې

څه خوږ رنګین مزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شوندو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوټې کې
د شوندو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پیر زورور وو د ملنګ خــــــدای یې پرده کړې وه
چې د یاغي ســـــــترګو په یاد یې لږ نشه کـــړې وه

که نه د تاک د مرید لورته خـــــو مورې ترې ناست وو
خو مورې په زوزو شــــــپه کړه تېره هغه ښــــه کړې وه

شـــــېخه یو څه مې زړه ببوا که بل پیی مخې ښې دي
قـــــسم یو څو شـــــــبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســــــــهار مې د قلم ژبې رنګونه شـــــیندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شـــــپه کړې وه

نه چې د ســــــــپینې خولګۍ بیه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شــــــونډو ښــــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګرى- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپین لمنې څومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه د رڼا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستونى د شپیلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډېري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پیره له دې ځاى نه مې ګیلې درته راوړې دي
څو ترخې شېبې د ترخه عمر مې پیبلي دي

راسه په رڼو سترګو یو سوى انځور ووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمڅۍ یې ښـــاماران د زړونو ښکار کوي
هاغــه چې په هرواري کـــــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښـــــــایستونو او حـــیا پوره هـــینداره ده
ښـــــــکلې دنیاګـــــۍ ته د ورتلو رنګـــینه لاره ده

دا چـــــې نه یې کورکې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګۍ دي ټولې شــــــونډې غلې غلې یې

دا خو بس یو کـــان د ښـــــو ده پټه خـــزانه یې ګڼه
سرســـــر د شودو ده د الماس ســـــوچه دانه یې ګڼه

پټه ده حیا کې د پښـــــــتو دا د ســـپین غر هوسۍ
کټ مټ لکـــه زغـــــرو کې ولاړه د هنر هوســــــۍ

بس دی پیره تاته یې هـــمدومره لنډ پیژند ښــه دی
وایي چې په ډېرو لیوني خوښ یي لږ خوند ښــه دی

بیابه موده وروســــــته مخامخ د پېښو ښـار کـوو
ښـــه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کـــوو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پیره ښکاري پا ېلې د کیسې ته تلوسه کې یې
دا سې راته بریښي چې راغلی نیمه شپه کې یې

(د راوي ملګری)

یاره ما ویل ګورم که مې چېرته بیدې میره سي
زه به یې مرید سم که دا میره زما پیره سي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
سرتر پا یه رنګ به سم راجوړ د مینې چل که سي

دغه نګه پرښه به د ګل پاڼو کې ساتمه
دا د عطر ناوې به سنځل پاڼو کې ساتمه

(راوي)

پام پیره لړ تم سه ستا د پټو سترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ستا په مخ د ګړنګ ځنډې دي

مینه دې له پیله نیمه خوا سوه چې نیمګړې ده
دغه ښایستوکې د بل چا په بند تړلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه یې ګټلی دی
دا لکه ښیښه حسن یې پیر ځانته منلی دی

کال کېږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلي دي
هیلې، تلوسې یې د ارمان هار کې پېيلي دي

دلته مینانو لا د مینې پت ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غونډې سپېڅلی دی

دلته مینه تړوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان آغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظر یو جنګول ګڼه
دغه د نظر جنګ د دیوانو څملول ګڼه

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مور د ځلمي لار په ربیارۍ پرنده خاوره کړه
څو ځلې یې هلته د خیښۍ ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سر کې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکارېږي چرګ یې بس یوه پښه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ریباری سره خبره ډنډوره سوله
میره پلانی غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور یې په کوم زړه دې مرکې ته وردانګلي دي

خلکو ویل هرومرو ښه پته غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مینې خوارږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي ځوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سیلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مینې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه ددیدن ماښی یې رنګه وه
دا د حیا زیرمه د دیدن پسې ملنګه وه

تېر ماښام یې پاښې د دیدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه یې ووت د ګوکل لمبې یې غلې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې اننګي سـره دي چـا څـه ورته منلـي دي
چــا یې په تندي کې د ارمــان زړي کرلــي دي

مـورته د ځلمي هـم لـره لاره ورکــړ ســوې ده
ځــکـه د خــیالونو دنیاګــۍ یې نوې ، نـوې ده

ځــه پیره نن بس دی پدې ځـای د کیسې دمـــه ده
دلته به یې پرېږدو چـــې لا مـــیره مـــو بېغمـــه ده

ګـــورو له دې وروســته به پدې مالت کې څـــه وینو
خـــدای خبر چې څــــومره به ترخه ځومره خواږه وینم

***

(شپږ میاشتې وروسته)

(راوي)

پیره وایه شـــپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دي په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شــــنه ورشـــو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدۍ وهلـــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

زما ســـره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دى نور نو څه ګورې

دې مورمړې ځـــنډ خو د وينې په شـــان خوړلى يم
پاڼې ته د كيسې دې ياره مـــړې تبې نيولـــــى يم

(راوي)

دې ورځـــــو كې ميره د هوســيو ډل نه بېله ځي
كټ مټ لكه كلـــــه چې خيال غـــزل نه بېله ځي

اوس تياره مابښـــام كې د ګودر په لور څښيږي ځي
شونډې يې تل ښـــوري ته به وايې چې غږيږي ځي

ډله د همزولو يې ها ګـــوره په لار ګډه ســــوه
جګه د عطرونو د ښـــــايست رنګينه ګډه سوه

نه سته ده ســرواله يې مستي ددوى نيمګــړې ده
چـا ترې ښــا پيرۍ د خوشـــاليو په غلا وړې ده

څه شببه به تم ســـو چې رڼا خپل ټيكرى وځنډي
وخت د منډو ترړو غوټه بيا په بډه ومـــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره به پیدا سي ښـــا پېرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سیورو نه ویریږي مار چیچلې هوسۍ ســـــوې ده

شونډو یې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منګیو میرې شـــــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګری)
بس دی یاره ځـــو به دغه حـــال یې زه لیدی نه سم
تیرې نه جوړ نه یم دغــــه غم ته ټینګیدی نه سـم

خامــــــخا پدې غـــرونه نادودې وربدلې دي
دا چې مستې سترګې یې له ښـــکاره دربدلې دي

ښـــــــکاري زلزلې یې د زړګي ښــار نړولی دی
شــــــرنګ د خوارېه غږ یې د لمبو ځنځیر ترلی دی

څه چېرې ګو ښــــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پای دې کیسې ته د ښایست له خدایه وغواړو
***

(راوي)
درې میاشـــتې ترمخه زموږ د میرې بخت په غم پرېوت
پاس د ویر په کرښــــه د قدرت د لاس قـــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې ګلپاڼې له رنګين حسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې له سينې چم نه لونګ وويست

پيره د غه راز به له رڼې هينداره وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللې لارې وپوښتو

(د راوي ملګری)
ياره خداې لپاره ماته ګوډې ماتې مه وايه
ما ساده ته دا د راز کيسې ميراتې مه وايه

زه نګه آمې يم ملنګانو نه په خنګ ګرځم
خپل رنګ نه و بربړم له هينداړو نه په خنګ ګرځم

(راوي)
دا هغه هينداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلې چې سکاره سکاره راته ښيي

دا خو د شاعر ملنګ د خيال رڼه هينداره ده
بس د عاطفې او مينې ښارته سيده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو ميره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګری)

سمه ده، پوهېږې د ښکلا له غمه مړ یمه
چېرې چې ښایست وینم کتلو ته یې پړ یمه

ما ته د ښایست کو غم ښادي دواړه ښاغلي دي
زه ساده ملیار یم ټول ګلونه ما ته ښکلي دي

ځه توکل په خدای چې دا کیسه پای ته ورلنډه کړو
هر څه چې پېښیږي دغه غوټه به په ګنډه کړو

***

(راوي)

ځه چې د شاعر ملنګ خیال له ګوتې ونیسو
دا مرید د خال راوي د تال له ګوتې ونیسو

ځو به څو د راز د ښاپېرۍ ورغوی ولولو
ورو، ورو به ددې ړنګې کیږدۍ ورغوی ولولو

سترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شاعر ملنګ
غوږ سه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ !د اوبو غرې راځي لرې څوک شپېلې وهي
هــلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سلګۍ وهي

خدای ته د ســــــندرو په دعا لاســونه ونیسئ
دې د اوبو غـــــرې ته د خیال غـــــورېونه ونیسئ

دا د اوبو غرېنه دی د مـــــیرې د حـــــال ژبه ده
ســــــوی اسویلی دی د نیمګړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګـــــودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاســــــو چې منزل ته رســـوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاســـو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کیسه کـــوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شــــاعر ملـــنګ هینداره ده
دغـــــــې رڼې پاڼه کـــــې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شــــاعر ملنګ د خـــیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس مـــــیره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګری)
دا خو کوم زیارت دی ښکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله کیسه خاورې په ســر ســولو

(راوي)
څه چې ورنږدې سو ښــکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دی دلته د ســــــرو زرو ډکه موټه ده

دادی انځور خپله رانږدې سو د اوبو غړ ســـــو
اورې؟ د کوم چـــــا د ننواتو او توبو غــــــړ سو

(د راوي ملګری)
دا خو کوم ملنګ دی ګوره څه په دوړو خړ ښکاري
ســـم دم دوزخي دی د دنیا په مخه پړ ښــــکاري
***

(خړ ملنګ)
راغلئ بختورو، زما ســـترګې خو هم ځلور ګړلې
دا د دنیا شـــپې ورځې مو ماته ســم په اور کړلې

(راوي)
ته څوک يې او موږه ته په څه ســترګې په لاره وې؟
ښـــــکاري چې راتګ نه مــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې ستړی، ستړی یم
سم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېری سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کږزه ډېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمېږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تا سو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکۍ ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه هاغم لږلې شیبه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډیر ښه مې یاد یږي یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي ګونډې غبرګې پلار ته کیښودې
سرتر پایه غوږ سوم د دنیا ناندرې مې پرېښودې

پلار ویل وایي چېرته که منې د ونې سرې سولې
یوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اند ښني سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کیږدی وهلې ده
ځکه چې زما د بڼ میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ستړی، ستړی یم
دغو رېبارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وایم چې راځه پدې په هاغه آمنا وکړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند رانښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وايم پلاني او پستانکي خان نه يي واړوو
دا د شاتو پېتۍ د (زمري) په وره کې واړوو

ته څه وايې زويه دا وروستۍ خبره ومنم؟
ستا په اند مانۍ نه دا کېږدې په نره ومنم؟

ما ويل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
ښکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نيول سوي هوډ خبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خوښيو رادبره کړه

مور ويل دا سې ښکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شين دی دا ښادي په نه کېدو کې ده

ښکاري لارې ببله سوې ککۍ کجل نه بيله ځي
ميرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کيږي سندرماره لور مې غلې ده
ښکاري چا په غلا ترې د سندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د خپلې خوښې پاره لږ موده غوښتلې وه
پلار ورسره دغه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښام وو چې مې پلار د ېرې ته وغوښتم
څه وو؟ پلار غصه وو، یربدلم چې ترې وپوښتم

غږ سو کېښنه، ما ویل کوم کوهي کې څوک زګېروی کوي
خدایه خیر کړې بیا مو په خوښېو څوک تېری کوي

پلار سر راچت کړ دواره سترګې یې سکروټې وې
خدای خبر له کومه رالوېدلې کومې ټکې وې

شونډې یې ورو ورو وښورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نور د نارینتوب له مستانه آسه راښکته سوو

لږ که چېرې تم سو دا خبره ډنډوره نه سي
دا د بې ننګۍ څېره مو خلکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خبرو رانه تللې وې

پلار ویل دغه سپکه ننه شپه له دنیا تېره کړه
ښې ښښانې یې د عالم له ذهنه هېرې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به لـــه دې کلي له دې ســـیمې پښې ســـپکې کړو
چېرته کـــوم راغـــه کې به دا پړې څـــېرې پټې کـړو

خور دې درته ښـــیم چې یې ښـــه ګـــلان کرلي دي
هرڅـــه دې ناولې د ګـــــناه پـــه تول تللـــي دي

چېرته به یې د څـــېرمه ځـــنګله څنډو کې مرداره کړی
دغـــه د پېغور ناره به ګـــونګه کړې کـــراره کـــړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور ســـوله
خـــپله نازولې خور مې ښـــه د پـــېغور ســـوله

بس هماغـــه شـــپه مې په مری چـــاړه ورتېره کـــړه
هـــا مسته هوســـۍ مې بېګناه له دنیا تېره کـــړه

بله شـــپه په خوب کې نازولې مـــیره راغللـــه
مـــا ویل کـــومه حـــوره د جنت له پیره راغللـه

غـــږ یې کـــړو لالا تا خو به یو واري پوښـــتلې وم
پته به دې کـــــړې وه چـــې ولې کـــه ناولـې وم

دومـــره به دې پوښـــتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غـــم کومې ســـتونځې د ګـــونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خو مې لا ډکې له ګیلو سترګې ونه لیدې
تا خو مې د ننګ او د پښتو سترګې ونه لیدې

بس شانه دې سم په پسته غاړه چاړه تېره کړه
سم دم ځناور سوې د خورکۍ مینه دې هېره کړه

ما به درته وېلې چې لالا خورکۍ دې ولې ده
هسې بېګناه د کوم تهمت غشي ویشتلې ده

دا چې تا ګناه ګڼله زه یې خپل قسمت ګڼم
ښه او بد دا ټولې بس تړلې په نیت ګڼم

ما به درته وېلې چې لالا کلکه رنځوره یم
نس کې مې دانه ده له دې شرم نه تروره یم

ما او تا خو دواړو په یوه تي خولګۍ ایښې وې
دواړو د حیا مزله کې خپلې پاپۍ ایښې وې

دواړه ماشومتوب کې پښتنې ابۍ تړلې وو
دواړه د پښتون پلار پښتنې مینې پاللې وو

هې ارمان پښتونه تا به یوواري پوښتلې وم
څومره که ناولې وم تا ولې به غوښتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غېرت لـــــرې نو څـه کفن راوبښه
لویشت قـــبر، یو څلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګــــــلاب په څلي نښه کــړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شــبه به له دې ځور نه بېغمه یم
***

(راوي)
پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رېږدېده چــا چې د کړو کر کـــړلو

خدا بزده څومره میرې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا بزده څومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

څو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
څو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســـــېځو

څو به لکه مچ د پښــــېمانۍ لاس په تندي وهـــو
څو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګـــــي وهــــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د داسې میرو دروند آزار په غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هار په غاړه ګرځوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې یې وشیندو
مځکه به پیدا نه سي چې قبر پکې وکیندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پړ نه غواړي د هغې پاکې جلې ده

زموږ میرې خو آن په مرګ زموږ د پګړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آیت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

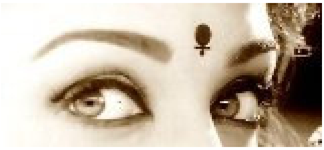

(c) ketabton.com: The Digital Library

برښنا لیک

قسم دی ها زړه ونه مې ښت ډېره یادیږي
چې مور به ویل پیریان پکې جرګې لره ټولیږي

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې سیپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لرې راښکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او ما به ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خورئ سوه سترې سترې
خو زموږ نه د نانځکو کورکي وه لوږه وړې

هغه ورځ دې یادیږي چې په سرو سترګو ژړل دې
مېره مې دي نانځکې رانه پټې دا ویل دې

سپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنګ وهل او غبرګه مې له تا سره ژړا کړه
"سلګۍ" سلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســـــره وکـــړو
شاګی او ناوکۍ به ســو او نور به څـــه او څـــه کـــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســـــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســـتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســـــه درته راوړمـــــــــــــه

په لار کې مې له کـــــوره ستالفۍ کاســـه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شـــــپې خیشته کـــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســــــپېره مېره وو ځلېدلې پکـــې ســــترګې

بیا څنډه د ټیکرې دې اننګـــــو باندې کـــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کـــــړله چـــاره رانه هـــېره

لســــــتوڼی مې په ناړو کړ او مــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به څومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ســـتا خو لکه حسن د درخو ســــو
جـــوړه مو جـــوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
ســــــندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کــړې نه وې

هلک نری چـــنار ته لا یو ځـــه مـــهال وو پاتــې
چې یونا ځـــا په غړ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوځیو کــې منګولې کـــړلې خنبـــې
زما په ســـر او ډډو یې هـــم ځپېړې کــــړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شـلم کال ســو
جومات کې مو د مینې چې د بره ســـپېره دجال ســو

اوس ښـــکاري چې دجال ، د عشق ولیانو دی شـړلی
د مینې شـــپېلۍ نه زده ، ښـــا پېریانو دی شـــړلی

ها تېرې ښې شـــپې لــــکه پرون غـوندې رایادې
ته وایه ســـــتا یادېږي که هــر ځـــه دي درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کـړې سره ببرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشـــومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چـــې دا یورپ دی خو زما ســــــره لا سته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داسې دنداسه چې د ها تېرې نه ښايسته ده
يوه د غزل ټوټه سپاره زمور د مينې
کې نغښتې ده ماشومه نداره زمور د مينې

راځه چې ها ماشومې دنياګۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنګې ماښې خوشې کړو کيږدی ته بېرته لاړ سو

خبر يم ها زړه ونه لا دنګه ده لا شنه ده
خو پرته زما او ستا نه يې ښايسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زين دی د دوهم وري په تمه
بس تم يم که په لور د وطن ځې راسره سمه

***

شپې سولې کلونه برېښنا ليک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې يوه نوا هم نه سوه له شپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د مینې مې ماشـــــومه ګونګۍ ښــــه وه
له دې چې سـرـــلګۍ نه ها ســـــپېره ناوکۍ ښـه وه

د ورې ۲۲مه ۱۳۸۵ لمریزلېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آسمان کې سترګکونه وهي ستوري
کله چې په پاڼو د ګلابو پرښه اوري

کله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ سي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د سلګۍ غږ سي

کله چې کوم څوک ډېوه په لاس رڼا کې وينم
کله چې د مور پسې ماشوم ژړا کې وينم

کله چې پلو کې څوک د مات منګي کودړي
ژر، ژر ټولوي او په غاښونو چيچي زړي

کله چې سپېرې پښې د چندوړي کړې ګامونه
کله چې څوک وار ته کړي دوه لاسه سلامونه

کله چې ټالۍ وهي ماشوم د اوښ په بار کې
کله چې چا لاره ورکه کړې يي په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــله چې څوک اوښ په بډه کړي ســــــره له باره
کــله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ســــتنه څوک وهي څرخـــــونه
کـــله چې د ســــــر په بيه سي د خـــوله نرخونه

کــــــله کومه پېغله چې غلطه سي ښـــکنځل کې
کــــله چې ســــنځل ګل جينۍ وتومبي اوربل کې

کـــــله چې ماشـــــوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کـــــله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ســــتايي

کــله چې د پېغلو جنګ سي سپېنې لېچې اوري
کــــله چې په لاس د ورېمې ښکلی اوربل ښوري

کــــــــله چې کجير وهلې زانه خوب کې راسي
کـــــله چې د چا د مينې هيله نيمه خــــوا سي

کــله چې شيدو پسې وچ موری ماشــــوم ژاړي
کـــله چې څوک چا نه سپينه خوله په نره غواړي

کــله چې کوم سيند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کــــــله چې د چا شـــونډې سي ولې په مردارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې کـــوم غزل کې سې ښـکاره تر هغه پورې
بس زما د شـــعر ښـــا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا ســوه چې د آس د ششنېدو غـــږ ســو
والوتلې بنې چـــې د ورا د رســـــېدو غـــږ ســـــو

ســـــــترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شــــان
دا ســــې رپېدلې لـــــکه باد کې د کیږدۍ په شــــان

هـــغه وخت وریاد ســـو چـــې یې تره "غمی" وژلی وو
وروســــته له جرګې یې قـــام پدغه ســـلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چـــــنار ته ورکـــــوي تره یې
ظلم دی کبلۍ به خــــوله د مار ته ورکـــوي تره یې

دا خــــــواره مـــیراث وه او د دود په بـــند تړلې وه
بس یوه روانه جــــــنازه وه غـــــم لــــړلې وه

میاشت وروســـته ها زوړ چنار د مرګ په سېلۍ پرېوته
تور د کـــونډ تابه شــــال په کـــوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغـــه میراث کــــــبلۍ "انار" ته ودوي تره یې
وینې د "غمـــــي" ددې پـــــه نذر پاکـــوي تره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــــــواره ناوکۍ وه لـــــــکه پاڼه رپېدله چــــې
ښــــــه د ګل غوټۍ وه شېبه وروســــــته رژېدله چې

څــــــــانګه یې په یاد وه چې په بدو واده ســــوې وه
کال وروســــــــــته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خــــوله وه ورا ناوې پخــــبلو پښـــو روانه وه
جـــوړه جـــــنازه وه چې په ســــرو لمبو روانه وه
***

زوم وو لـــــه بهر نه را روان د وطــــــن لــــور باندې
دې ته وو په لاره چــــې دعا وکــــــړي په ورور باندې

وروســــــــته رســــېدو نه د دعــــا په ټغر کېناستو
دود ســــــره څـــــو ورځې د ژړا په ټغر کېناســـــــتو

دې ټولـــــه مــوده کـــې په نتکـــۍ د بدو وار نه وو
خوار تنکۍ زړګۍ یې ســـتغو سپورو نه کرار نه وو

وير موده پوره ســـوه یو ماښـــام وو چې ور وټکېد
وروسته بیا کوم څوک نږدې کوټې ته په زور وټوخېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښــــــوییږد د مرګ خوله پرې راغلله
لښـــــته د ګــــــلابو رپېږده څیله پرې راغــــلله

ســـــر باندې یې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســـوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســـد ســـوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
داســــې ورپه زړه ســــوه ګنې مړه وه په جنت کې وه

هکـــه پکـــه پاتــــې وه د ذهـــن یــې وزر نه وو
هرڅــــه بدل ســــوي وو په ســــترګو یې باور نه وو
***

غـــږ ســــو زه انار یم ته زما د ژوند ملګـــــرې یې
ســــمه ده چــې قـــــام ماته په بدو کې راکـــړې یې

زه به تا هېڅکـــله ســــتا د تره په بدو نه نیســـــم
دغه ناســــم ســــوي دود نه سترګو کې بس ښه نیسم

دا بــــد نه دی دا د بــــد مـــــینځــــلو یـــوه لاره ده
کـــــرکه په الفت چــې بدلـــوي دا هـــغـــه چــاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خـــــو ســــپین روبو زمونږ ولی دود مـــنلی وو
مـــونږ وو چـــــې دا ولــــــی مو ناولــــی کارولــــی وو

ګـــوره چې پښـــتو کې ستا پلو څومــــــره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومـــــــره ښـــکلی دی

ځکـــه زه ګـــڼم د نور لـــــه کلــــي نه راغــــلې یې
وینه چـــــې په مـــــینه مینځې ته هـــغــه آغلــې یې

لاس را کــــــړه ملګرې ولی دود مو ببرته ولی کـــــړو
دا د دښــــمنۍ او دا د بدو غـــــږ به غلـــــی کــــړو

راســــه چـــــې په ګــــــډه دغه هـــیله او اند وروزو
بس په مـــــینه مینـــه دغـــــــه داغ لــــه زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښـــــــــــته یې مـــینه مینـــه یــــې
ته لکه کـــــوتره د ســــــخې د زیارت ســــــپینه یې

راســـه او زمونږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کــــړه
نور د ســــتغو ســــپورو د بدل غږونه غلي کـــــــړه

راســـــه زما د عمـــر غلي کـــړکي ته نوا ورکـــــــړه
شـــرنګ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځــه چې بې له مینې نه بل څــه ته ځان وزګار نه کـــړو
دا نیمګـــړی ژوند له هېڅ او هېڅـــه ځني ځار نه کـــړو

د وري دیرشمه ۱۳۸۵ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګي کـــوريې را ويجاړ کـــړ زلزلې غـــوندې ده
دا زمـــا مينه د کابل تېرې کيســـې غـــوندې ده

چـــې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جـــوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه ســـي د توبې غـــوندې ده

لکه درزا مې زړه کې اوســـي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کـــړي د کعبې غوندې ده

ته وا بــې مينې جـــوړې کـــړي دي دوزخ ته لارې
زاهـــده ماته د ګلـــونو د لمبې غـــوندې ده

دومـــــره نازکه ده چې آن وږمـــه پرې ورو چليږي
له وېرې ګـــوتې وروړی نه سم د ښيښې غوندې ده

د وخت منګل کړه هـــديره د ګـــربوان لارې، لارې
وروســـتنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غوندې ده

تورتم کې ورکـــو مســـافرو ته چـــې لار ورښيي
دغه ســـپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غوندې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــیاره خـــــدایزده چې دا ګایه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مـــــهال جرګې غـــوندې ده

د لیندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيتونه

خدايزده كـــوم كجير دغه كـــوتره ځـــورولې ده
چا يې د غـــزل غـــوندې ښـكلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شــرنګ نګه نغمه نګه ســندره وه
خـــداې خبر په څـــه دغـــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شــپيلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې ورورړی نه سم چې نازک حسن يې رنګ نه سي
دغــــه نازولـــــې د ګلاب پاڼو كـــــې لويه ده

***

قند خـــــوږه د خـــولې د سوال ســره تروه سوه
نارنجګله له حـــيا سپينو كې ســـره ســـوه

چې تر غوږ يې د كابل د بلبل غـــــږ ســـــو
په كوچي لالي كيږدۍ غوندې خـــوره ســـــوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څـــــه هم چې بې تېغه به جهان په وینو رنګ سي
خـــــو بیا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

څـــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســــــر نه مې د مینې خمار وځنډه

ووت تورو خاورو نه رېدی سو جوړ
هرڅــــــه مې خوړلن په ایرو ومنډه

***

بیا مو یو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســــــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پیغکي یې رپیږي د پښـــــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســــوی ځیګر له دې مزاره ووت

***

ښــــــکلې شوخ نظـــــر دې د حیا له تیکي وباسه
مخامخ راوګــــــوره د زړه چـــــــنار پرې وولـه

ســــــره اننګي ټاپی کـــــړه د زلفو مچینوزغې ته
سپینه خوله دې ګاټی کړه ملنګ ملیار پرې وولـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین کمیس د حــیا ناوې چـــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکاري
ګرد چاپېر ســپینه خزه يې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمـــانځمــــــه

***

د زړه نغلـــــــــو مې چا په غشو د بڼو ویشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســــتورو غـــــواړي

***

د ستورو کور مې له شيطان ځراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســـــي

***

د دې نتلي زړه کلـــه هیریږي ترمـــې اوښـــــکې
ځک ، ځک د کور په بام يې راځځیږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دي لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خــــــو لږ وار د هرکليو ورکــوه ته

***

کږ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کـړوکې چرګې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مـــو ځنې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کـړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو ښکلې ندي

***

هـــر کله راسئ ما لېمې دي غـــــوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

***

ځان نه مې بد راســـي له خپلې تندې وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکـــــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به تښ راکړي
***

خوږې ګناه ملـــــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې یو ځل به دې ګرت کړي
***

ما درته نه وېلې چې مـــــه راکـــــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښــــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس یو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري
***

یو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حــــسن آیینې روغــــــې رمتې مـــــاتوي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د ســپين روبو دې نيمګړې توبې وويستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وويستم

تا باندې خـــو زهد لا د مخه حکم کـــړی وو
زه تورن له دې توره د ښـــکلو جرګې وويستم

***

که چېرې ســـم منګی چا په کودوړي بدلولای
نو مـــا به د اوس هرڅـه په چيندوړي بدلولای

له پيله که د سترې څوانۍ سترې راښکاره وې
قـــسم دی دا پيچومی مې په زوړي بدلولای

***

دا دی له تندې به بېغمه ســـو او جام به اخــلو
مينه وروري به پالو يو د بل ســـلام به اخــلو

د زه او ته ټغر به ټول سي ځای به يي موږ ونيسي
نور به څـــوک نه وايي چې هلئ انتقام به اخــلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړې راســـه چې د عشق په زور مې پوه سـې
خدای دې کــــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په ځنګ نه سي
ځو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمین یم خـــو که ته چېرې دعــــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســــې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې پاس په زنه ولې سپين خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســــلمان ته مسلمان بمــــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې ډالۍ

ليلا زمـــا د مينې ډالۍ ځان سـره ساته
په دام کې رانېولی په ايمـــان ســــره ساته

د ښــکلي مخ په پاڼو دې کوم بد نظر پرېنوځي
ســرې شونډې روو ستر ګو نه پېزوان سره ساته

د شــــوخ ياغي نظر سره ورېښمينه حيا ښايي
بس هر وختې شيطان له مسلمان ســـره ســاته

د نرمو شـــــونډو بيه له يوه ســــره وانوړې
د تېرې شپې واده دې د جانان ســـــره ســـاته

د مرغومي دريمه ۱۳۸۵لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جنګ د تروږمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لیوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو واري دغه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسواکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړې مازیګر خپور سي
هرڅه غـــزل غـــزل د تخیل هـــنر مې نور ســـي

تور خــــال یې د نری، وروځو تر منځ مـــینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر ســـپور سي

دې میرې دښـــایست ته برخې داسې څه ورکـړي
په لید به یې د حســـن انځورګـــر خپله انځور ســـي

که چېرې دې ښایســـتوکې نه پلو له مخـه پریوځي
د ډېرو د ککیو رانه ســـتوري به تک تور ســـي

د حسن خدایه داســـې څـه ورپېښ کړې ویش د می ته
چې زه په جام نســـکور سمه یا جـام په ما نسکور سي

قسم دی د ملـــیار په شان به وربې ټول ماره ســـي
که چـــېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمریز لېږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وو ایم ســـــتا مینه کې څـــــو مره کړېدلی زړه
پښنه وه د ســـــترګو خــو په غشــو لګېدلی زړه

تېره شـــــپه یې بیا له ګړنګـــــونو غورځولی وم
څـــــو مره په زاریو مې له جـــــام نه ګرځولی زړه

هــــره شـــپه په مـــــا پردې برستنې لټوي روی
څنګه چې ســـــهار سي بیا له لوړې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښـــــتیا راسره نه وایي
ته هـــــم ورته پړ یې که دې چـــــبرته دی کړلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګـــــړ وو ور په ور به ګـــــرځېدلی زړه

ســـــترګو کې یې ساتي نازوي یې په سرکو شونډو
دا سې ښـــا پېرۍ باندې ملـــــیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې وروسته به خیرات ورکوي ښکلې
هر کال به د ښایست په تول ذکات ورکوي ښکلې

الله دې خیر کړي بیا کوم د خالونو راوي مړ دی
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په سخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پسرلي کې د سخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شونډو نبات ورکوي ښکلې

درځه چې دا د سر بیه ورپرې کړو ساده عقله
بدل کې یې د شونډو ماله جات ورکوي ښکلې

د مینې خدایه داسې زیرى داسې څه رازده کړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښکلې

ویرېږم چې ساده کورګی مې بیا بد رنګه نکړي
د سر په بیه ور د سومنات ورکوي ښکلې

ملیاره تږۍ زړه دی د ازل وږۍ موړ نه سو
د حورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر سـتـرګې په تا پرېوځي
هیښ به سـي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری یې ما ته بس دعـــا د پیر بابا ګـــرځي
کله چې دې سرې شونډې لیلا په ښـــېرا پرېوځي

ښه دی چې سـندرې نه درځي تا ښایست میرې ته
ســتوني د شـــپېلۍ نه به آیت د نوا پریوځي

نه چې سـتا له لاسه بخته بیا روژه په خـوله سولم
ویره ده ســـپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ســتا وینا ملـــیاره ډېرو پړو نه زیندۍ اخــلي
کټ مټ لکه غــــږ د معافۍ په ســـزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سیوری ته د لمر له ځانګو پاڼې غزېدلي
تا چې د کنډو له سر نه ما ته را کتلې

لارې لارې تللې رڼې اوښکې دې په ښکلي مخ
چا دې د ښایست سپېپاره ورانه وه لوستلې

زما نښې د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
ځکه سپینې پاڼې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل ښکاري په سپین نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه یې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښاپېرۍ وينم ديوان مې ويښوي
بس شونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ويښوي

چې سم جوړه ګومبزې د ژوندي زيارت سي ډډې
رامات مې تاويزونه سي پېريان مې ويښوي

ښکارېږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت سو
چې واورو کې ويده سم او باران مې ويښوي

زاهده ستا په دم مې په ياغي زړه څه ونه سي
ښيښه چې چېرته ووينم ايمان مې ويښوي

له کله نه چې ما د زړه منلې ورته پړ يم
ويده په اوداسه سم خو شيطان مې ويښوي

رندانو راته وايئ شېخ چړي او که زه ګرم يم
چې سم په جام ورپريوځم آذان مې ويښوي

ملياره يو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ريښې، ريښې ګريوان مې ويښوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خـــيال په تږې للمــــه مې وريږي غلې غلــې
يوه د هســـــکو ميره د اوبو په شــــانې ولې

څـــه نغوته ده د مينې څه غـــزل څه توتکۍ ده
څـــه دنګه ســارانۍ کوچۍ کيږدۍ نه راوتلې

هغـــه چې تش په ياد يې زمـــا ژبه سې آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مينه ده دومره ده سپېڅلې

احـــساس مې د غـــزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې ورويې د پاس ګـــــودر د غــاړې ولې

په کومو کې چې زانګي ليونۍ شـــېبې د مينې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښـــکلې

نو څنګه به د لمــــر په تاال کې نه زانګي نوا مې
چې دا ســـې ګلورينې نازنينې ده پســــوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کېږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کېږي
***
دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې څوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي
***
ګلې زما تږې سترګې تږې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډکې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
ځو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه سا ته
بس یو ځو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د ببلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې لیدلې یې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د یاد بدله ده

شکر ستا د مینې د آیت په اوبو ولی سوم
ته مې چې قبله سې عقیده مې تل تر تله ده

خدای قسم په غلا یې خوند له شاتو نه تېری کوي
سره غوټه د شونډو دې خوږه لکه سنځله ده

ټال کې د خیال ځکه څنار څنار غزل زانګي
دنګې غنمرنګې قد دې سم د ګلو وله ده

یو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بیا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شونډې کله کله ده

زه یې ونه کړم ته یې ونه کړې ملا خو لا پرې غوږ ندی
مینه دې دنیا کې پیدا کړې خدایه څه له ده

ستا کتاب که مست د مینې شبخه چېرته پړ ګڼې
پوه سه دا خوږه ګناه مې کړې څو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې

لاره کږلېچ ده ګلې خبر دی یو څـو ګامه راســـه
مزل مې سترې دی خو ګوره تر مانښـــامه راســـه

پدې پوهېږم تر قیامته څـــــوک د چــا مل نه يي
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جـامه راسه

لا مـــو خبره په ســــــلام کې ده ولاړه ګـــوره
ســـــلام پوره کـــړه د ګډ عمر تر کلامه راســه

مــــلګرې ګـــوره تروږمیو دې زړګـــی تړلی
واده پوره کړه اوس راغــــلې یې تر دامه راســـه

یو څــــه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څـــــه دې ته نیت سـاده کـــړه له ناکامه راسه

راځــــه چې تېرغـــوندې له یو بل نه ځاربږو ګلې
مرګی بڼو نه رانږدې ښــــکاري ســـلامه راســـه

قـــسم چې ســاء مې يې بې تا مې ګذاره نه کیږي
د میني لمونځ مې قـضا نه سي روڼ امامه راســـــه
د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا

يوه خبرد نازولې ليلا
پښو نه مې تاوه ده ځنځير غوندې
چې نن سهار يې راته وويلې
داسې مې بد ايسي ځنځير غوندې
له هرچا هرچا مې ګيله خو يو
له ګرانې مينې مې دا هيله نه وه
قسم چې زب زب ستړی ستړې يې کړم
داسې درنه وه د شوګير غوندې
ما ويل چې زړه مې ښه پر ځای تړلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقيقت وه راته
هغه هم تنته سوه تصوير غوندې
که چېرته خوب يي د خوبونو خدايه
د دغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره يې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبير غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده تربنه
نور به يې نوم په مينه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مريد يم که سي پير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې خدايه له قلم دې ځار سم
ماته يې څه خوارېه رنځونه کښلي
ښکاري د ټنډې کرښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدير غوندې
د ملاړوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره يوه ده
د مينې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپين منځ کې توپير غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناټې ګروي
ښيښه مې خوښه ده قصاب خو نه يم
د ترهګرو د تکبير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کــــوئ شـــړې ببرته وړې نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړې نه سي

دو مــــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســکرو ټه شـنه نړې نه سي

خیال ســـاتئ چې دا خـړه جونګړه مو
بیا د کوم ښـــامارد خولې مـړې نه سي

نه چې ګاړګوتي پیکي ببقدره ســـــي
پام چې یې لیلام ټیک او دړې نه ســي

ډېر ګــــــرم به په وړه ســـزا ولـــمانځو
چـــــبرته که نیمګړې دا لړې نه ســـي

زمـــا د نظـــــر آس به کـــــې ونه تړې
ځـو چې دې زړه جبل زلفې کړې نه سي

عقله راځـــــه یو ځـــل د زړه ومـــــنه
ګـــــوره درنه تبره دا ګړې نه ســــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دو مـــــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
څو چې درســـــره غاړه غـــړې نه سي

اخ به د ملـــــــيار د زړه ونه وځـــــــي
تاو دې له کمڅو لکه څـــــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو يې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به يې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پرېوځي

نور يې په کړې ګناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره يو تورمخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نيولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کېږدۍ مو ستړې وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چېرې سین نه یې په څاڅکي ګوذاره کوو موږ
بس او سپنځړي یو په څک د زړه چاره کوو موږ

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې یوسې
چا ویل ګونګي یو د نادودو ننداره کوو موږ

موږ مینان یو آن جګړه کې نوم د مینې اخلو
پیل هره چاره د ښایست په سپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
او دس په ډول او لمونځ په غږ د نغاره کوو موږ*

دا یو قلم لرو ښکر نلرو له زړه نازک یو
دا سې ونه ګڼې چې هسې نظاره کوو موږ

* له ډول څخه موخه د غزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشینګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مینې مستي سر کې لري
د سـرښندنې اور ځـیګر کې لري

چـا چې وي عـشق لکه آیت منلی
په دې دنیا حـورې وزر کې لـري

زړه چې له هـره بریده اوړي پسې
ښـا پیرۍ دا سې څه نظـر کې لري

هلته که شـېخه یو څه ستا سره یي
غلمان به څـه شی په بستر کې لري

دا چې له شعره یې سـکروټې اوري
کوم لیونی ارمـان ټټر کې لـري

ته یې سـجدو او شوګیرو کې غواړه
ملـیار یې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

د زمزم په شانې ولې
د زيارت غوندې سپېڅلې
ماته هرڅه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې نګه نګه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې
***
ته د خداى غزل يې ښکلې
کټ مټ ګل يې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شوګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوابښ او سکوندل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خدای په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه ترتا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يې
خدای ستړه ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه یې ړنده ده
او دا هم نه ویني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شیطان څراغ ورکوي
او د سیندونوله ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدایه تر څو به ستا د نور چینې په ما وچې یي
خدایه تر څو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که مور، مور مړي
بس بلهاري، ته هست یو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته يې شـــــمېره پيره څو روا څو ناروا کـــــوم
تور امــــام د خال پسې په مينه اقتدا کـــــوم

ښــــې زمـــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کړه
خدايزده شــېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بيا کــوم

دنګې غنمرنګې او د رزاوښــکې مې خوښې دي
څومره درته ووايم هم ها کــــوم هم دا کــــوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک يم ښېرا نه راځي
ته مې په ځيګر وله او زه درته دعا کـــــوم

خير زمــــا امام خــياله ته که يې کافــــر د عشق
زه خـــــو مســــلمان يم پېلامه په بسم الله کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هیڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا ! له موږ نه ستا د کړې ګناه پور اخلي

خدا بزده چې بخت به دې میراث مینه په برخه راکړي
خو د مرګي په پلمه زمانه ختین کور اخلي

داسې مالت کې د ژوندون پیټي پر سر ګرځوو
چېرته چې روي ګورګتي خاورې د ګور اخلي

لږ چې ستا ورسزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو منډو ترړو سترې کړې یم نور
څوک په سکون رانه د غبرګې دنیا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ساقي نه جام نسکور اخلي

ښکاري د دې دنیا تورمخي به لا جګ سي هلته
خال د تندي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو د دې وخت سره په ورانه اوړي
مودې سوې ساندې راکوي او تنګ تکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپیني خــوله خوند یو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کـــوم لیونی به څک د ســـرو شونډو په زور اخلي

د چنګابڼ اولسمه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

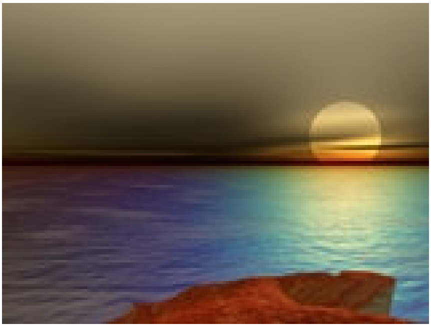

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاســه مې وتلی اوس کتاب د تورو ســترګو

چې چـــم نه د تنکیو غنمرنګو تږی وځــم
په غـــاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو ســترګو

قســم دی چې د ښـــکلو حسن دومـــره یم ځپلی
په ســـترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو ســـترګو

بس دغـــه مې راتګ دی د بېلتون په مـــز له وځم
د ښـــکلو میرې راکــړه لږ ثواب د تورو سترګو

غـــزل نه د ملـــیار ځکه ولاړ بانه راوځــــي
هـــر توری یې مینځلی په دریاب د تورو سترګو

د چنګابښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا میر د میدان روی ټوپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتیا ویلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر وارې خلک
د سترې ذهن منداړو کې شاربي
خو کچ یې شیندي د خیال کوڅو کې
تشه شړومبه وړي ولس ته نیسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې په آیت کافـــر مــــې یار نه سي کیدای
هـــغــه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کـــاروان دی د لونګو او رانه بانه یې ســــاتي
ناولی مـــــو ددې یون ســـرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه ســــي وړ ناوړ ســـــي رادبره
دا مـــه ګڼه تیاره کې د څه شـمار نه ســي کیدای

قسم هــــره نادوده دې په وړه ســــزا لمـانځم
پښـــــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څــو ځلې مې په ټینګه غبږه لمانځې دنګه پوه ده
چـــاره د تږي زړه مې په یو وار نه ســـي کیدای

ملـــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کـــړی د زلفو چیږې دار نه سي کېدای

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن ډېره ســــــتړې ورځ وه خو په نره مې کــــړه تېره
کــــړې مې د لاســـونو ښـــا پېرۍ نه کړه چاپېره

ســــپوږمۍ د ســـرو تبۍ سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حســــــن په دنيا کې دنياګۍ وه رانه هـــــېره

د ديو اورمېږ مې مات کـړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مينې ســـــېپاره مې ســــوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه ســـه
هرڅه هرڅه کې يو ســــولو موږ پرته له کوشــــېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځـــــای نه يي
کرلې د بوســــې غوټۍ مې ووتې له شـــــمېره

اوچت به يم چې يم ســــــتا د ښـــايست په آيت ولی
د مينې ســــــپين مومن ته له دجاله نه ســـته وېره

د چنګانښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خو به خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ماښام نه ملا بانګه پورې
د سپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښیښه کې مخ د یار ښکاریده
هر څو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیګا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړګۍ به دانګي ورته
که په رښتیني چېرې واوري د انسان بلنه

یارانو څه وایئ د کال روژه کړو ماته که نه
امام مو نه سته چې خپره کړي د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیاره لاس راکړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ستړې په بللو د کاروان بلنه

د چنګاښ ۲۶مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو اوربې سوي ماتې ستوري تت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلی نن له دې بنداره یوسي

د ارمان ببړی کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندې بیا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره یوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کیږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مړې د سر ویرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کړه نازولې چې لښکر لښکر باڼه دي
چېرې خدای مه کړه سندره د رباب له تاره یوسي

زما د عمر شیخي واخله د غزل د بڼ ملیاره
یو څو داسې توري راکړه چې بس زړه له له یاره یوسي

د چنګاښ ۲۷مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غـــزل توري وري دي ســتا د حسن ایلبند ستايي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښایست ګوتې يې پیايي

ارزولـــى د نور ګـــــوتو دغــــه ولی او نتلـــى
ځکه زه ورســـــره هوکـــړم زړه که هرڅه راته وايي

د خیال ښـــا پېرۍ ناســـته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســـتونی دی ورکړی بس چې هرلورې مې بیايي

دا د ذهن یاغـــي آس مې دغــــه پرې ته رام نه ســـي
زه که حـــــوره تربنه یوسم نو غلمان به یار د چايي

شپخه راسه سوله وکړو نور زموږ منځ کې څه نه سته
ما په زړه کې دی موندلی ها دنیا دې ټوله ســـتا يي

دا زمـــا د غزل ســــترګه د ښــکلا چینې مینځلې
زه په هرڅـــه کې یار وینم دا وینا ما ســـره ښـــايي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې تږی دی په څک کې دریاب اخلي
د الف ځای کــــې د حسن کتاب اخلــي

زمـــوږ تکـــبیر د ترهګـــرو تکبیر ندی
چـــې د نورو په ژوندون به ثواب اخـــلي

چـــې توبې راماتوي په ســـر د شـــونډو
یار مې لمــــردی د بڅرکي به آب اخلي

دومره ښـــــکلی خو به کله دا ســې وکړي
چې د یو څپک ژوندون به حســـاب اخلي

زورور مـــو ځکـــه ډډې خپتې ګـــرځـي
دلته لا ډنګر وزګـــوري قـــصاب اخلی

ملـــیار څـــو ځلې د مار له خولـــې وتلی
خامخا د یار له خولې به ځـــواب اخلـي

د چنګابښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې سـرې منګلې په ښـېرا ورته نيولـي
همدې دې په ښـايست ولي ناولـي ډېر ترلي

هر څـو که نظر مات له دې ځلمي سـرونه ځار سول
خـو دنګې ښـاپېرۍ حسن دې بيا ديوان بللـي

ګـودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مـري
چې دلته د نظر غشـو شـينکي منګي ويشـتلي

د زړه حال مې چې وويلې ښايسـته سترګې دې مړې سوې
بانه دې پښـتانه غاړه غـړۍ سـول غلي غلي

مولا دې خبر کـړي نه چې د کوم باز خولې ته يې ورکړي
په غـبرګو توتکيو تورحبش دي ټوکيدلـي

نخـرې دې د سـپرلي وربخې د زړه په للمـه اوري
د نور مسـتو چينو نه که جنت نه دي راغلـي

مـزار به مې په پېڅکو د ټيکري خامـخا لمانځـي
دا دود دی چې رانه وروسـته له مرګه سي ښـاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدا ایږو ســـــتا ســـجدې که څاڅکی باران راوړي
شـــېبه مخکې پدې تکبیر چا ســــپین کبان وژلي

اوس هرڅـــــه چې پېښـــــيږي د ملـــــيار زړه يې منلې
يو څـــک ته دې د شـــــونډو جـــــنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا کلی رنګ ښـــه دی د مینـــې لیونـی نه لـــري
دوی په جامـــونو وېش د می کوي منګی نه لـــري

دا خـــلک ځکه له ګـربوانه لــه لســـتوڼو تښتـــي
دلته کې خړه زرکه ځـــاله مـــار ســـوری نه لري

خدایه درځارسم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خــــوځنده ځلي دي بنګیرې خـــو زړګی نه لري

دا څـــووم ځل ســو چې د شنو سترګو نظر یې وهي
ښـــکاري ښایســـــته مخ دلیلا سم سپېلنی نه لري

پښـــتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خر وګـــړی به مغـــــزی نه لري

د خدای غــــزلو یې برجونو ته اوربه ورکـــړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته ســــړی نه لري

ماشـــــوم ریبار مې چې سـلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کـــور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره ســــــر ګوذار ته نيسي د ګوهـــــر په تمه
خــــو د اشـــــــنا ويشتلي ګاټي دې غمی نه لـــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز ليږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریادېږي له مالت مـــــو چې وتلـــو یاران یو یو
ماویل تم ســـه تا ویل ځمه ورېدلـــو باران یو یو

چې مشال څـــاروان مووموږ د تیارو په تورو غشو
مســـــاپر په بېله لارو بېلېدل له کـاروان یو یو

عمر تېر ســـو له ســتارنه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی، لا شـــمېري بم ویشـــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطی، وهلی په خـروار به یې مورنه سي
خو اوس ښـــه ده را رســـيږي لږ تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهيدې د پوښـــتنو وخت به راســـي
د ټيکـــري ناولي غله به راکاږي له ګـــريوان یو یو

د ســـــپېرې رڼا له وېرې ترهيدلي به راټول ســـي
دا ربنتيني به شرنګی ســـي خير که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آيينو کـــې اشـــنا وینو
شـــبخه ما در شـــریک نکړی تېرو و به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښــــو ښــــکالو يې اورم د ملیار نګه غــــزل کې
د لیلي په چــــاودې زړه به راتـــو کــــیږي ګـلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو څه به وو که می مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
څه شګې څه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که رښتیا سترګو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنګه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنګ او لونګ دې واې ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په ختهینو اوب غړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بارخو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړينې کــور به رنګ وو څــوک به بوره کونډه نه وه
ژوندون که د مرګي ســـــر په مردکو کــــــې خوړلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

څواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلگۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په گوتو
تانده سندره د څوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې څل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چټه د نگه غنمرنگه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو تال ته
دې تږي جام ته دې نګه سلام ته
د سترگو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرگردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاوېږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترگو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ويني خو قسم دی پيره
کله چې دوی وينم نظر مې خړ سي
لکه غريب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرمېږي
د هيلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې يادونه شنه کړل
د وږمې لاس زما پر تږې نظر
د بېخودۍ د پريښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ يې راته پرانستله
نو څکه مينه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې يې
زما په غزل کې ځانګې ځانګې کړله
هغه رنګينې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بيا ګلونه سول اوس شرنګ زيږوي
خو هئ ارمان يوازې ياد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به يې کيږدی د باران
د نرګس عطر کې مينځلې راوړه
هغه خوښې لوټ سوې
خو يو برباد زړه يو فرياد پاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترخه ده پیره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پاڼو نه راجوړه د باران کیږدۍ ته ژاړي
کوچۍ مینې قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاړي

ته وایې ښاپېرۍ باندې باران په شپبو اوري
څولۍ ورته نیولې ده اسمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غزل خیال مې بیا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصور بدله بیا د دار رسۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به یې، بلبل که د ګل ویر ګلۍ ته ژاړي

سپېره مېره کودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلی زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جنازې دي د نښترو او د لمنځو
په غم د رنګې ځالې توتکۍ سیسۍ ته ژاړي

پلا زمېنه د ښایست یې، مخ یې سرو وربځو نیولی
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملـــــيار غشی سه پاس اسمان سوری کــړه
ترخـــــو به للمې دښـــــــتې د اوبو ابۍ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو کـــه په مـــېنه زمورږ اور ولـــګاه
شـــــېخانو دا بل ســوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښـــایست پوره زما د زړه د تاج محل شـــو
له کله مې چې یاره ســـــتا انځور ولګـــاوه

منم د نن واده به دې ښـــایستوکې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شـــور ولګاوه

جانانه ما کوڅه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکـــه زهد دلـــته کې خپل کور ولګــــاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غـــاړه یو ســـــي
د ښـــکلو ســـخاوت که لږ څـــه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیســـي
بې علمه شېخ چـــړي په ملـــیار تور ولګـاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا خوب

څنګه ړنګه بنګه ښکا خوب کې وې راغلـــــې
خدای دې راته ســـاته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښـــايست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســـــــپېلنی وم خو نظـــر رانه وهـــلې

جوړه زلـــزله وه زړه کې شور وو د يادونو
ترمې اوښــکې ستا يې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اورورته څادر وو ســرو لمبو چينې ځبېښلې

درز غپ د مرګـي وو دوړو څښې غورځـــولې
کـــډې د لــــونګو او د زاڼـو باربــدلې

ونو پاس آســـمان ته وچې څانګې وې نيولې
پېڅکي د ټيکريو پکـــــې پاڼې رپېدلې

غوڅ ګلاب ســــرونه وو تنې تلې ړنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بيا بګــــوې نڅېدلــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــــپول کې د ليوانو ، ســورلنډ يو اتڼ جوړ وو
پرې تي بورې ميرېږې ترېنه ورو ورو څـــښېدلې

څومره سترې خوب وو څـنګه توره تروږمۍ وه
خدای قسم ســبا مې آن ترې وربغې تښـتېدلې

څو چې داړې داړې ازغي اوښ د مرګ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شـــپه چې ګډېدلــې

څــــو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
ګل نه سي ها وينې چې له خـــال دې بهېدلې

***

لپه د دعــا کې به ماشــوم ارمان ســوځېږي
بيا به تروږمۍ يي او بګــــوې به لنګــيږي

دا د وېرې خوب به دې نيمګړې ښکلا سـوځي
دا د اور پړونی به دې شور او نوا ســوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډاسې ژامې غـــرونه زړونه کاڼو ســـره خوري
شـــېخان د زمانې کتاب له پاڼو ســـره خـــوري

چې یو ځای روي شونډې او پېزوان خـــوله ګرمه نه ده
تل خــــواره وږې ډکي له موماڼو ســـره خـــوري

خـــزه کې د بڼو بتیۍ د ســــترګو تربڼه ســـاته
د وخت روی نظـــر څپې له زاڼو ســـره خـــوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره د ېر مې ښه یادېږي
هغه سپېره هغه ببخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن د دې له مخه
خدای مو په لږ ځه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ واورېده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې ټنډه بر ګرځوم
پد غه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیشکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به يې
بتۍ کې سوی
يا به دې سر کې
چا يې ميخ ټومبلی
چېرته چې مابه په ماشومو ګوتو
ستا د پکړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه ويني چې زما تندي کې
ستا د زيړو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نياو په هيله
لا ستا د پښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زيری په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بيا راوله د زړه سپرليه
زما څوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګيه

هر څـــو که خوبونه په مړوند کـــوو
مرګه آخر ستـــا لپاره ژوند کـــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
ياره هرکلـــی دې ډېر په خوند کـــوو

موږ ته له ښو نه هم نږدې ښـــــکارې
هره شېبه عمر ســـــتا په بنـــد کوو

خوږ اتک يې خامـــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مـــبنه په ابلبند کـــوو

ګوره اوس ايله د ژوندون چـــل راغی
لږ تم ســـــه بيا هرڅه ستا په اند کوو

غـــبږ به دې قسم په نغمو ډکه کـــړو
موږه شـاعران يو ښـــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلې وې راغلې هسې نه چې پلې پاتې سې
خوله وا خله ناره، ناره سه نه چې غلې پاتې سې

هر پرهر دې توری د غزل دی سمه ټولګه یې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ویشتلی پاتې سې

مې باندې اودس کړه اقتدا د خال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلی پاتې سې

دا چې دې د ښکلو مخ ته تل سپېلنی ګرځوم
بس قسم دی غواړم چې سوچه او ولی پاتې سې

ګوره ښکر به مات کړې وخته ماته اړم کېږه مه
لږ دی ترهګر غوندې له بخته تللی پاتې سې

خدای دې شېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غوندې مې تل له لوږې بوټ وتلی پاتې سې

زه به یم او شوندې ما ته پیر دغه دعا کړې
څه تل د پېزوان غوندې په خوله تړلی پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوخ غزل دې سترګو کې بوسې کرې
ببخ دې شین سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــیاره بس مین یې پاړوګـر نه یې
شـــپه نه یوه شپه به په کوم مار چیچلی پاتې ســـې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شپې مې هیلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان یې تل کې سترګو نه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سوو ښېراوو د ظالم ماڼۍ ویجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکارې د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

ورېځو راښکته سئ راغه باندې ښکاریان ړانده کړئ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مو د ونو وچو ګوتو کې ریښکۍ رپېږي
وطن زیارت سو ښکارې لا مرګي په وار پاتې دي

لږ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له ملیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښــــــکو ماشوم مړ کړئوم
وایه اشـــــــنا څو به ستا مینه کې مخ خړ کړئوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکــوي
څو زه سپین ســـــترګی په پردی، کتهوو پړ کړئوم

ارمان ترا وســـــــــه چـــا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله یو څـــــــــو توري لوڅ لغړ کــړئوم

د قصاب لور ده مـــــــــا په تشـــه خندا نه ارزوي
څـــو که دودی ورته هر پل کې د انګـــــــــړ کړئوم

د زړه څـــــــــنار مې دې سودا لکه ویني خوړلی
دا په څلـــــــــــــور کتابو پړ به څنګه وړ کړئوم

د حســـــــــن خدایه بس په خپل ځایګي یې وارزوه
څو به سپېره مېره د ښـــــــکلې پښتو ګړ کړئوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه یي په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې خُم رامات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه یم یو دا د سکونډلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وېش له دې ما تږي هم دربوله
که نور نه یې په سترګو د څټلو چل مې زده دی

دې سپینو تورو څړیکو کې مې درد دومره اخته سو
وللّٰه د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو وري د ښکلو تورو د ښایست ورشو کې پیایم
خو نه وایم شاعر یم د غزلو چل مې زده دی

ملیار یم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه یم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پاڼه دا ثنار

ساقي تنده مې پاېلې د خماره پورې ځي
یو سر لرم چې مینه کې تر داره پورې ځي

چینې لا مرورې دي له غرو نه را کوزېږي
وېرېږي خړې نشي ثو تر ښاره پورې ځي

خیر دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وېش یم
سپېرې شونډې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ور ځار شم لا د زاڼو اتڼ مست وهي ثرخونه
که ثه د ګولۍ ډز یې تر کتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
د ېرې مو له لنډۍ تر یکه زاره پورې ځي

که ثه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې ستړې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د ثناره پورې ځي

زه ګرم نه یم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونیسم تر یاره پورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــــيا ره پا م د خوب کيږدۍ په ســــترګو خوره نشي
د دنګې کوچۍ کډه تر ســــــــــــــــــــهاره پــوري ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څـــــه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې يار څـه وايي

خــــــــير د کومې دنګې په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کـــړه چې منصور لره دار څه وايي

ما ته يې د سُــــــــر او تال پـــه ژبه دنيا پرانيسته
خــــــوار ملا ته وو ايه رباب او سِـــــتار څه وايي

زه شاعـــــر يم ماته د ګلـپاڼو سبق ښه راځـــــي
خدای که به پرې غوږ يم چې د شوبلو کتار څـه وايي

دا د کـــــــوم ناولي د نادودو پېټي ګرځـــــوي
ســـــتړي او رمېږونه د نښتر او څـــنار څـه وايي

ســـږ به کومه سپينه ابۍ وربځ دلـته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وايي، دا دوړې د ښـــــار څـه وايي

وږي د غنم پسې مې زړه لــــــــــکه غنم چـوي
کال ته به بيا وګـــــورو چې کر د کوکنار څـه وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ساده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُنار څه وايي او هلته مُنار څه وايي

دا د لونګ ډله به په کومه ډزه وانوړي؟
ستړی مزل څه وايي، کاروان ته مو لار څه وايي

سته دي څو تېپي زاڼې څو مات بنګړي پوهېږې چې
خوار، په زړه ويشتلی، او نتلی ملیار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آسمان ولو په ستورو
سبا چې څه پېښېږي بيا به ګورو

د لمر لمن کې وکړو سندرې
سينګار کړو کاينات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخلو له سيورو

باران باران ملګرو وږمو خويندو
راځئ چې نور په سرو سکروټو اورو

دا يو کلی دنيا کړو رښتيا کلی
شپېلۍ کړو بريالۍ پر سپکو سپورو

نکريزې د ټوپک په ځای ورباد کړو
ځئ نوم د بنجاره واخلو له نورو

يو شين ښار د انسان په نوم آباد کړو
بس رنګ کړو کرښه وبش د سپينو تورو

د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سر مې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سې نګه سُر سې په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د تو تکۍ له وزره څاڅي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غوندې به ولې ولې نه يي
له هسکه د نګو څانګو د ښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چو پړ ته به دې ولې ګونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه نګه مينه يې حيا باندې پسوللې
په ننګ د تورې پړق يې په لښکرو کې راځي

ښايست دې د درنو نرخونو ناز پلورې پر سيالو
خورې، غرنۍ، د نګې په ګورګورو کې راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیږه، نګه، شډل، ســــپېڅلي توري لرې زړه کې
د پټو خزانو په شـــــــمله ورو کې راځــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښـــکلې مینې پالو
بس خــــیر دی یو څو ورځې مرورو کې راځــې

د کب شپږمه ۱۳۸۶ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
موروایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زمونږ پالېز په خروارونو ختکي کړي وو
ته ختکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دو مره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه ختکۍ،
چا ته ګربوان څیرې کړم ؟

د کب ۲۰- ۱۳۸۲ کال- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شډله یاره

شـــډله یاره وایه څــــو راپسې بم ګرځـــــوې
د خپل د کلي د ماشــــوم له خولې نه مم ګرځـوې

قســـم لمبه به یې ســـتا د ږیرې تبرک وســیځي
زمــا په ســـتړو ولو دز خـپله قلم ګرځـــــوې

شـېخه ما ځکه ته پرې ایښی یې او خال پسې ځـم
په خــوله الله وایې ، لستوني کې صنم ګرځــوې

خدا یزده چې کومه ټینګه غیرږه مې در یاده سي چې
زمـــا تر مزاره لا رســــیږې نه قدم ګرځــــوې

ســتا د ښـایست زما د غــزل ورشو به شاړه نه سي
څــــو چــې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اســـویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځـي
ملیاره خدایزده چــې د کومې میرې غم ګرځــوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال – کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وايـــه پــه څـــــه د دريانوشـــه لالي لاس رپيږي
ځکه چې ســـته دي څو شملې هلته کې پاس رپيږي

ښــکلې د حسن ســمندر کې دې څه کوډې سته دي
چــې يې له وېـــرې نه لينګي د هر غــواص رپېږي

تندې به ماتې ســـي جانانه وچــکالي به ومــــري
خير دى که لا مو سيند سراب دى پرې برېاس رپيږي

دا دې د ســـــپينو غاښو ځل دى په خـوږه خندا کې
کــــه د ګــــلابو په هېنداره کـــې الماس رپيږي

ګــوره دا شـــونډې غنمرنګې لـــږ په وار راکــوه
ددې درنــــو وريو لاندې د زړه آس رپـــيــــږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې لوست

مورجانې بیا یې له ټولګي وویستم
بیا مې ښوونکې،
ټولګیوالو ،
آن ها تورې تختې،
راپورې وخندلې
***

څو مره ښه شپه وه
په سبا یې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدایه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکاریږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خیال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زیارت تکه سپینه
لکه زما د الفبې سپپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکي د غزلو ښایسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ته مينه ښيي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښيي
افغانستان راښيي
***

مورې د برښنا په مزي ناستو توتکيو په شان
دغه د مينې سبپاره پسې په شرنګ وايو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خدای لېږلې څو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
څو دغه توري ټول راته ستوري سي
او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي يرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره يې؟
له زړه مې تورې وينې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ويشتی
زما ټولګی،
زما ښوونځی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه یې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچوني
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ویل چې څنګه تا ویلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ویېونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پیلیږي
سم به ښوونکې پسې وو ایم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بیا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه یې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ویل
دوه، درې، څلور ځل یې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم یې زما پر مخ وو یشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مټې یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل

***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مټې نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې ځو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښنو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، ختہ کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيټی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پړ ښه نه يم
ځکه مې دا سې پټييلې مورې
چې دا د جبر پېټی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به بېځايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته ښيې
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايې:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنګ څنار زما د لاس ښنبه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نومیږم. په کال ۱۳۴۵ کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته پرانستلې. لومړنۍ ـ منځنۍ او لوړې زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې کړې دي. د پښتو ادب د نګه شعر له یون سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د خپراوي په ګانې د ښکلې کېدلو څخه تر مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړي. او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلې دي چې د داستانونو په مجلهٔ کې خپرې شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې دادی ستاسو مخې ته ایښې.
ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د نظر وړ وه نو خپل درانه نظرونه په لاندې پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

ډېره مننه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library